

Hodina Božího milosrdenství

O třetí hodině vyprošuj mé milosrdenství, zvláště hříšníkům,
a alespoň na chvíli se zamýšlej nad mým utrpením,
zvláště nad mou opuštěností ve chvíli umírání.

Je to hodina velikého milosrdenství pro celý svět.

Dovolím ti proniknout do mého smrtelného smutku,
v tuto hodinu nic neodmítnu duši, která mě prosí pro mé utrpení...

Připomínám ti, má dcero, že kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí,
celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj;
svolávej jeho všemohoucnost na celý svět, zvláště na ubohé hříšníky,
vždyť v té chvíli bylo pro všechny duše otevřeno dokořán.

V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno,
v tuto hodinu se dostalo milosti celému světu
- **milosrdenství zvítězilo nad spravedlností.**

Dcero má, snaž se v tuto hodinu vykonat pobožnost křížové cesty,
pokud ti to povinností dovolí, a nemůžeš-li se pomodlit křížovou cestu,
tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce,
které je plné milosrdenství v Nejsvětější svátosti;
a jestliže nemůžeš přijít do kaple,
ponoř se do modlitby tam, kde jsi, alespoň na okamžik.
Žádám o úctu k mému milosrdenství od všech tvorů,
ale od tebe především,
neboť tobě jsem nejhluběji dal to tajemství poznat.

Vyznání sv. Faustyny :

Ó můj Ježíši, tys život mého života, ty víš dobře, že netoužím po ničem jiném než po chvále tvého jména a aby duše poznaly tvou dobrotu. Proč se tě duše straní, Ježíši, tomu nerozumím. Ach, kdybych mohla své srdce nasekat na maličké kousky a obětovat ti, Ježíši, každý kousek tak, jako by to bylo celé srdce, abych ti alespoň zlomkem vynahradila za srdce, která tě nemilují.

Miluji tě, Ježíši, každou kapkou své krve a ráda bych ji za tebe prolila, abych ti dala důkaz své upřímné lásky. Ó Bože, čím víc tě poznávám, tím méně tě mohu obsáhnout, ale ta neobsažitelnost mi dává poznat, jak jsi, Bože, veliký. A to neobsažení tebe zapaluje mé srdce novým plamenem k tobě, Pane.

Od chvíle, kdy jsi mi dovolil, Ježíši, ponořit oči mé duše do tebe, odpočívám a po ničem netoužím. V té chvíli, v níž se má duše pohroužila do tebe, do jediného předmětu mé lásky, jsem našla své předurčení. Všechno ostatní je v porovnání s tebou ničím.

Utrpení, protivensství, pokořování, neúspěchy, posuzování, jež mě potkávají, jsou třískami, které rozpalují mou lásku k tobě, Ježíši. Mé touhy jsou šílené a nedostižitelné. Toužím před tebou zatajit, že trpím. Toužím, abych za svou námahu a dobré skutky nikdy nebyla odměňována. Ježíši, ty sám jsi mou odměnou. Ty mi stačíš, Poklade mého srdce. Toužím soucítit s utrpením bližních, svá utrpení tajit v srdci nejen před bližními, ale i před tebou, Ježíši. Utrpení je veliká milost. Utrpením se duše připodobňuje Spasiteli, v utrpení krystalizuje láska. Čím větší utrpení, tím čistší se láska stává.

Ó Krvi a Vodo, která jsi vytryskla ze srdce Ježíšova,
jako zdroj milosrdenství pro nás
DŮVĚŘUJI TI.

Dnes jsem v duši uslyšela hlas:

„Ach, kdyby hříšníci znali mé milosrdenství, nehynulo by jich tolik.

Říkej hříšným duším, aby se nebály přiblížit se ke mně,
říkej o mém velikém milosrdenství.

Ztráta každé duše mě noří do smrtelného smutku.

Utěšuješ mě pokaždé, když se modlíš za hříšníky.

Modlitba, která je mi nejmilejší,
je modlitba za obrácení hříšných duší,
věz, má dcero, že tato modlitba je vždy vyslyšena.“

Dcero, potřebuji obět' naplněnou láskou, neboť jen ta má u mě cenu.
Svět má vůči mně veliké dluhy, mohou je splatit čisté duše svou obětí,
prokazováním duchovního milosrdenství.

Vím, má dcero, že je chápeš a děláš vše, co je ve tvé moci,
ale napiš to pro mnohé duše,
které si nejdnou dělají starosti, že nemají materiální věci,
aby jimi prokazovaly milosrdenství.

Ale mnohem záslužnější je duchovní milosrdenství,
k němuž není třeba mít ani dovolení, ani [plnou] sýpku,
je dostupné všem duším.

Pokud duše neproказuje milosrdenství žádným způsobem,
nedosáhne mého milosrdenství v soudný den.

Kéž by si duše dokázaly shromažďovat poklady věčné,
vyhnuly by se mému soudu tím,
že by mu předešly milosrdenstvím.

I naše utrpení má velký význam,
nebojme se obětovat všechno, co prožíváme.

Nebojme se přijmout nabídku Pána „**Vezmi svůj kříž a následuj mě...**“,
to je pozvání ke spolupráci...

...učí nás, jak přijímat utrpení tiše a pokorně, říká, že **břemeno, které
neseme s Ním, netíží.**

A tak můžeme dnes přijmout všechno, co nás tíží, bolí, co nám stěžuje
život. Můžeme to přijmout s vědomím, že ne jen On pomáhá nést náš kříž
ale my, spolu s ním, neseme Kříž na Golgotu.

Můžeme tedy naše každodenní starosti a trápení obětovat v odevzdanosti
našemu Pánu.

**Pane, odevzdávám svůj život do Tvých rukou,
přijímám všechno dobré i zlé, každého člověka,
vše co mi posíláš do cesty.**

**Přijmi vše těžké, co prožívám, moje starosti, nemoci,
jako moji oběť
za obrácení hříšných duší a k spáse světa.**

AMEN

Modlitba sv. Faustyny

Toužím se celá proměnit ve tvé milosrdenství a být tvým živým odleskem,
Pane, kéž ta největší Boží vlastnost, čili jeho nekonečné milosrdenství,
pronikne skrze mé srdce a mou duši na bližní.

Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné mé oči,
abych nikdy nepodezírala a nesoudila podle vnějšího zdání,
ale abych hleděla na to, co je v duších bližních pěkné,
a přinášela jim pomoc.

Pomoz mi, aby můj sluch byl milosrdný,
abych se skláněla k potřebám bližních.
Aby mé uši nebyly lhostejné k bolestem a nářkům bližních.

Pomoz mi, Pane, aby můj jazyk byl milosrdný,
abych nikdy o bližních nemluvila špatně,
ale pro každého měla slovo útěchy a odpuštění.

Pomoz mi, Pane, aby mé ruce byly milosrdné a plné dobrých skutků,
abych dokázala činit bližním jen dobro
a sama přijímala těžší a hrubší práce.

Pomoz mi, Pane, aby byly milosrdné mé nohy,
abych vždy spěchala bližním na pomoc a ovládala svou ochablost a únavu.
Mým skutečným odpočinkem je sloužit bližním.

Pomoz mi, Pane, aby bylo milosrdné mé srdce,
abych měla soucit se všemi utrpeními bližních.

Neodmítanu své srdce nikomu.

Budu jednat upřímně dokonce i s těmi,
o nichž vím, že budou mé dobroty zneužívat,
a sama se ukryji do nejmilosrdnějšího Srdce Ježíšova.

O vlastních utrpeních budu mlčet.

At' si ve mně tvé milosrdenství odpočine, Pane můj.

Svatý Jan Pavel II. svědčil o Božím milosrdenství svým životem i smrtí:
zde je svědectví jeho sekretáře o posledních chvílích jeho pozemského života.

V předvečer slavnosti Božího milosrdenství se Jan Pavel II. vrátil do Otcova domu

... Blížila se osmá hodina - v sobotu 2. dubna 2005 a já náhle pocítil potřebu sloužit mši svatou. A tak jsme také učinili spolu s kardinálem Marianem Jaworskim, arcibiskupem Stanisławem Ryłkem a dvěma polskými kněžími. Byla to mše svatá předjímající nedělní slavnost Božího milosrdenství, jež byla papeži tak drahá. Pokračovali jsme v četbě evangelia svatého Jana: „**Ježíš přišel tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: 'Pokoj vám!'**“

V okamžiku svatého přijímání jsem mu jako viaticum podal do úst pár kapek Ježíšovy nejsvětější krve.

Ve 21.37 jsme zjistili, že papež přestal dýchat. A na monitoru jsme viděli, jak jeho velké srdce po několika úderech přestalo bít. Profesor Buzzonetti se nad ním sklonil a s pohledem upřeným na nás zašeptal: „**Vrátil se do Otcova domu.**“

Někdo zastavil ručičky hodin...

A my všichni najednou, jako by na čísi rozkaz, jsme začali zpívat **Te Deum**.

Jak umíral Jan Pavel II., aneb poslední velikonoční pascha Karola Wojtyly

Modlitba sv. Jana Pavla II. jako Akt odevzdání Božímu milosrdenství

Bože, milosrdný Otče,

který jsi zjevil ve svém Synu Ježíši Kristu svou lásku

a vylil jsi ji na nás v Duchu svatém, Utěšiteli,

svěřujeme ti dnes osud světa a každého člověka.

Skloň se nad námi, hříšníky, uzdrav naši slabost, osvobod' nás od každého zla,

dej, aby všichni obyvatelé země zakusili tvé milosrdenství,

aby v tobě, Bože jediný v Trojici, nacházeli vždy pramen naděje.

Věčný Otče, pro bolestné utrpení a vzkříšení tvého Syna,

bud' milosrdný k nám i k celému světu!

Amen.

Veleb Pánovo milosrdenství, duše má, Celé mé srdce raduj se z něho,
Vždyť jsi k tomu jím vyvolená, Abys šířila chválu milosrdenství jeho.

Jeho dobrotu nikdo neprozkoumal, nikdo nezměří,
Jeho slitování je bezpočet,
Pozná to každá duše, která se k němu přiblíží,
On ji ochrání a na milosrdné lůno přivine.

Šťastná duše, která ve tvou dobrotu uvěřila,
A zcela se spoléhá na milosrdenství tvé,
Její duši láska pokojem naplnila,
Vždy ji bráníš jako dítě své.

Duše, ať jsi kýmkoli ve světě,
I kdyby tvé hříchy byly černé jak noc,
Neboj se Boha, ty slabé dítě,
Vždyť Boží milosrdenství má velkou moc.

Ježíši, ukrytý živote pro mou duši, Po tobě toužím horoucně,
Nic mi tvou lásku v srdci nepřehluší, O tom mě ujišťuje síla lásky vzájemné.

Ježíši ukrytý, chvályhodný závdavku mého zmrtvýchvstání,
V tobě se celý můj život soustřed'uje, Hostie, ty mě činíš schopnou věčného milování,
A vím, že jak dítě své i ty budeš milovat mě.

Ježíši ukrytý, láska má nejčistší, Můj život s tebou začíná již zde na zemi,
A plně se ukáže v budoucí věčnosti, Neboť naše láska vzájemná se nikdy nezmění.

Ježíši ukrytý, jen tebe má duše očekává, tys pro mě víc než rozkoše nebe,
Má duše více než na všechny dary a milosti na tebe pozor dává,
Jenž ke mně přicházíš ukrytý v chlebě.

Ježíši ukrytý, vezmi si již vyprahlé srdce mé, Jež k tobě hoří čistým ohněm serafa,
Jde životem ve tvých stopách - nepřemožené,
Se vztyčenou hlavou jak rytíř, i když jsem slabá dívka.

Bud' vítáno, nejmilosrdnější Srdce Ježíše,
Živý prameni všech milostí,
Jediný úkryte a naše útočiště,
V tobě mi naděje svítí.

Bud' vítáno, Srdce mého Boha nejslitovnější,
Živý přehluboký zdroji lásky,
Z něhož život hříšníkovi prýští
A pramen útěch sladkých.

Bud' vítána, v Srdci Nejsvětějším otevřená Ráno.
Z něhož paprsky milosrdenství vytryskly
A z níž je nám život čerpat dáno, jen nádobou důvěry.

Bud' vítána, Boží dobroto nesmírná,
Nikdy nezměřená a neprozkoumaná,
Plná lásky a milosrdenství, avšak vždy svatá,
A přece jsi, jako dobrá matka, k nám skloněná.

Bud' vítán, trůne milosrdenství,
Beránku Boží, Jenž jsi za mě život obětoval,
Před nímž se denně má duše koří,
Jsouc hlubokou, vírou živa.

Klaním se ti, andělský Chlebe,
S vírou, nadějí a láskou hlubokou.
A z hloubi duše velebím Tebe,
I když jsem nicotou.

Tobě, skrytý Bože, se klaním
A z celého srdce miluji Tebe,
Závoje tajemství mi nebrání,
Miluji Tě jako Ti, kdo dosáhli nebe.

Tobě se klaním, Beránku Boží,
Který viny z mé duše snímáš,
Pokrm jsi mého srdce denní,
A k spasení mi pomáháš.

Ó Bože můj,
vše, co je ve mně, at' velebí tebe, Stvořiteli můj a Pane,
a každým úderem svého srdce chci oslavit tvé nekonečné milosrdenství.
Toužím duším říkat o tvé dobrotě
a vybízet k důvěře ve tvé milosrdenství

- to je má mise,
kterou jsi mi, Pane, sám pro tento i budoucí život určil.

Ježíši, rozkoši duše mé, andělský Chlebe,
Celá má bytost se ztrácí v tobě
A žiji tvým Božským životem jak duše, jež dosáhly nebe,
A pravdivost toho života neustane, ač spočinu v hrobě.

D. sv. Faustyny